

“Мы ведаем таксама, што ўсё служыць на карысць тым, хто любіць Бога і хто пакліканы па Яго пастанове”. Рым 8, 28 Што мы можам даць Богу?

Пан Езус аддаў сваё цела і праліў сваю кроў за нас. А што мы можам даць Яму ўзамен? Чаго Бог чакае ад нас? “Сыне мой! аддай сэрца тваё мне, а вочы твае хай сочаць за шляхамі маімі” (Прып 23, 26). Гэтым адным сказам Творца акрэслівае свае чаканні адносна чалавека, увесць сэнс яго існавання і паклікання. Бог Айцец патрабуе чыстага, вернага, бездакорнага сэрца, якое выпраменьвае любоў, падобна сонцу ці золату. † Мы ўсе пакліканы Богам ісці Яго дарогай. “Ён уратаваў нас і паклікаў святым пакліканнем не за нашы ўчынкі, але паводле ўласнай пастановы і ласкі, дадзенай нам у Хрысце Езусе перад вечнымі часамі” (2 Цім 1, 9). У той момант, калі чалавек адгукаецца на заклік Бога: “Так, Пане, я хачу ісці за Табой і быць Табе верным!” – для кожнага хрысціяніна пачынаецца няпросты шлях духоўнага развіцця і цяжкіх выпрабаванняў.

Слова = учынак

Шмат хто лічыць, што, становячыся вучнямі Хрыста, мы павінны атрымаць пэўны прывілей недатыкальнасці з боку зла, перастаць зазнаваць жыццёвыя цяжкасці, праблемы і балючыя перажыванні. Аднак, каб магчы стаць Божым чалавекам не з назвы, а па сутнасці, каб сэрца запалала ўсёпаглынальнай любоўю, мудрасць Усявышняга падрыхтавала для нас некалькі іншы план.

“«Сымоне, сын Яна, ці любіш ты Мяне больш, чым яны?»». Той адказаў Яму: «Так, Пане, Ты ведаеш, што я люблю Цябе»” (Ян 21, 15). Тры разы Сымон Пётр паўтараў Езусу, што любіць Яго. Тым не менш, сустрэўшы першае выпрабаванне, вучань адразу ж адрокся ад свайго Настаўніка. А якая цана нашых слоў, малітваў і зарокаў вернасці? “Не кожны, хто кажа Мне: «Пане, Пане», увойдзе ў Нябеснае Валадарства, але той, хто выконвае волю Айца Майго, які ў нябёсах” (Мц 7, 21).

Ці нашы ўчынкі адлюстроўваюць словы і заявы? Ці любім Езуса толькі тады, калі Ён

нас бласлаўляе і калі ўсё добра? Што адбудзецца, калі сутыкнёмся з пераследам, грэбаваннем, ілжывым абвінавачваннем, здрадай, крытыкай, забыццём, прыніжэннем, цяжкай хваробай, хваляй няўдач, прыгнётам і іншымі нягодамі? Ці будзем мы мужа абараняць Хрыста і надалей давяраць Яму, а можа, баязліва адвернемся ад Яго?

Выпрабаванне агнём

У большасці выпадкаў мы не можам дакладна адказаць на гэтае пытанне, пакуль не сутыкнёмся з цяжкім досведам. Таму наша вернасць Езусу правяраецца і выпрабоўваецца на сапраўднасць, стойкасць і вартасць на працягу ўсяго жыцця. Бог жадае, “каб правяраная ваша вера аказалася нашмат каштоўнейшай за тленнае золата, якое выпрабоўваюць агнём, на славу, і хвалу, і пашану падчас аб’яўлення Езуса Хрыста” (1 П 1, 7).

Золата – самы цэнны з каштоўных металаў з унікальнымі якасцямі, такімі як нязломнасць, устойлівасць да ўздзеяння паветра, кіслароду і кіслот. Яно не падвяргаецца працэсам іржаўлення, пацямнення альбо распаду. На працягу стагоддзяў золата было сімвалам чысціні і каралеўскай годнасці. Аднак, каб атрымаць чыстае золата, патрэбны правільны інструмент і вельмі высокая тэмпература. Падобным чынам Бог выкарыстоўвае людзей як інструменты, а напружаныя жыццёвыя сітуацыі – як агонь і высокую тэмпературу, дзякуючы якім можа ўчыніць з чалавека найвышэйшую каштоўнасць. “І сядзе, як плавільшчык і як той, хто ачышчае серабро, і ачысціць сыноў Левія, і пераплавіць іх, як золата і серабро, і яны будуць прыносіць Пану ахвяру ў справядлівасці” (Мал 3, 3).

Усявышні хоча, каб наша вернасць і давер былі падобныя на золата, сталі ўстойлівымі да знешняга псавання і спакус свету, каб не вагаліся, калі прыйдзе прыгнёт. Пан Езус папярэдзіў сваіх паслядоўнікаў, што ў гэтым свеце яны будуць выпрабоўвацца пакутамі: “У свеце зведаеце ўціск, але будзьце адважнымі: Я перамог свет” (Ян 16, 33).

Сэнс цяргнення

Боль і падзенне адкрываюць вочы на праўду пра нас саміх, адрываюць ад змроку цялеснасці і духоўнай цемры. Праз пакуты чалавек лепш пазнае сваю душу, сапраўдную натуру, свае магчымасці і слабыя бакі. Журба ачышчае чалавека ад недахопу пакоры, ад занадта высокіх уяўленняў аб сабе. Бяда, праз якую праходзім, з’яўляецца лакмусавай паперкай, якая паказвае, дзе мы апускаем рукі і даём сябе ахапіць расчараванню, распачы ды жалю, а дзе духоўна ўмацоўваемся і сталеем для поўнага самаадрачэння.

Хрысціянін церпіць для таго, каб Божы вобраз, страчаны ў выніку падзення ў грэх, мог у ім аднавіцца, каб ён мог памерці для сваіх капрызаў, жаданняў, мар ды сладастраснасці і стаць дасканалай ахвярай. Таму, калі зрабілася так цяжка, што ўжо немагчыма спраўляцца, калі пакінулі цялесныя і духоўныя сілы, трэба пачаць жыць толькі Езусам і для Езуса.

Даследуй інтэнцыі свайго сэрца

Любоў да Творцы рэалізуецца праз адданае служэнне бліжняму. Таму ў сваіх паводзінах мусім даследаваць інтэнцыі свайго сэрца. Што становіцца матывацыяй нашых учынкаў: уласны эгацэнтрызм ці дабро бліжняга? Каму і чаму служыць наша сэрца і душа? Дзеянні, якія не спараджаюць любоў у сэрцы, не варты здзяйсняць. Пачуцці, якія не набліжаюць да Бога, не вартыя Божлага дзіцяці. Думкі, якія не ўмацоўваюць веру,

Чаго ад нас хоча Бог?

Аўтар: Людвіга Цыдзік
30.05.2021 00:00

з'яўляюцца непатрэбным баластам для душы. Рашэнні, якія не заснаваны на Божай волі, становяцца шляхам памылак і зла. Мусім рабіць гэта, каб наша жыццё было плённым для Неба.

“Прыкладайце ўсе намаганні, каб дапоўніць вашу веру цнотай, цноту – пазнаннем, пазнанне – стрыманасцю, стрыманасць – цярплівасцю, цярлівасць – набожнасцю, набожнасць – братняю любоўю, а братнюю любоў – любоўю. Калі ўсё гэта ў вас ёсць і памнажаецца, то вы не будзеце бяздзейнымі ды бясплённымі ў пазнанні Пана нашага Езуса Хрыста. У каго ж няма гэтага, той сляпы, закрыўшы вочы, забыўся пра ачышчэнне ад сваіх даўніх грахоў. Таму, браты, старайцеся яшчэ больш умацаваць ваша пакліканне і выбар. Так паступаючы, ніколі не спатыкняцеся. Тады шырока адкрыецца перад вамі ўваход у вечнае Валадарства нашага Пана і Збаўцы Езуса Хрыста” (2 П 1, 5–11).